

Tavaszc-éberem

In memoriam Áprily Lajos

I.

Virradt.

*Nagyon nebezen állok
az ostromlott tetők alatt,
s a lomha csorda inga-árnya
után repülő madarat
figyelem.*

*Akárhogy is gondolom, s bár érteni vélem;
nem egyértelmű ez a természet-terem,
a feldöntött tél disszonánsan félreexponálja
most minden képzetem.*

*Először képek. Barlang-torokba lépő
törött füstök szétbomló kuszasága,
s fent a tájra feszített félelem-terítő
közt szétfutó ösvény harmóniája*

*szétszórja, bontogatja nyugtalan, beszédszerű
völgy-testamentumát,
ez még a nyelvnek is leírhatatlan –
mert csak a szarvasok és vadlibák.*

*Lebúgó hangok érthetetlen ízét morzsolgatom
szám legbelsőbb zugában.
És mindig felvetem és kérdezem: mért?
itt mit remélek, ahol elmúlás van?*

II.

*A reggel káprázattalan törmeléke,
mint megszokott higanyszál – hűvösséggel elbull.
Hisz nincs mi felhevülve indulatra érne;
a néma gém is éggel gyürkőzik, ha még elindul.*

*Komoly-sötét strázsál a partvidéken
a fás-gömbölyded Malom-begy fölött –
a némaság erői cirkálnak az égen,
hol alvilági nádasokat lélek öntözött.*

*Mégsem csodálkozom, hogy ott lelem –
Egyszer a parti ködben ébren állva,
mintha felettél volna tavasz-éberem:
„Itt, hallgatásom barlangjában várlak...”*

*Kavics-tarkázta part zúg fent az égen,
völgy-hegyormok éteri parkja hossza.
Egy borjúképet látok még tükör-mesében,
így állok egyhelyben – és mégis botladozva.*